

nære afgørende betænkelse ved at supplere stk. 1, der indeholder en udførlig angivelse af indikationerne, med en bestemmelse, der, omend den er begrænset til „ganske ekstraordinære omstændigheder“, ikke indeholder noget sagligt kriterium til afgrænsning af sit indhold. Hertil kommer, at justitsministeriet anser spørgsmål af denne art for mindre egnede til behandling ved en central administrativ instans af ikke-lægelig art.

For at imødekomme de af kommissionen i betænkningen p. 62 anførte betragtninger har man derimod som et nyt stk. 1, nr. 4, optaget en bestemmelse om, at svangerskabsafbrydelse også skal kunne ske „når kvinden på grund af alvorlige fysiske eller psykiske defekter må anses for mindre egnet til at tage vare på et barn.“ Denne formulering omfatter de af kommissionen nævnte tilfælde bortset fra ung alder hos den vordende moder. Det bemærkes herved, at kvinder, der er besvangret før det 15. år, vil kunne opnå svangerskabsafbrydelse på etisk indikation, jfr. herved straffelovens § 222, og at det må forekomme betænkeligt at indføre en bestemmelse om svangerskabsafbrydelse på grund af ung alder, idet en sådan bestemmelse formentlig måtte bygge på en fast aldersgrænse.

§ 1, stk. 2 og 3 er uændret i forhold til kommissionens udkast § 1, stk. 3 og 4.

Derimod har justitsministeriet ikke ment i forslaget at burde medtage en til udkastets § 1, stk. 5, svarende bestemmelse om sterilisation uden tilladelse i forbindelse med svangerskabsafbrydelse på eugenisk indikation. Man er ganske vist enig i, at sterilisation som regel vil være indiceret, når svangerskabsafbrydelse foretages af eugeniske grunde, hidrørende fra kvinden, men finder det betænkeligt at lade lægen være ene med ansvaret for sterilisationen og dens som regel uoprettelige følger, uden at der stilles krav om en positiv begæring fra kvinden og om, at hun gøres bekendt med følgerne af indgrebet. Hertil kommer, at den af kommissionen foreslåede bestemmelse kun løser en mindre del af de praktiske vanskeligheder, der som påpeget kan opstå i enkelte tilfælde. I et flertal af de tilfælde, hvor der foretages svangerskabsafbrydelse efter lovens § 1, stk. 1, nr. 1, antages der således ikke at foreligge medicinsk indikation for sterilisation. Dette vil således gælde i de tilfælde, hvor den sygelige tilstand, der begrunder svangerskabsafbrydelsen, ikke er kronisk, og i de praktisk hyppige tilfælde, hvor indikationen ikke baseres på en bestående sygdom, men på en truende svækkelsestilstand.

Justitsministeriet anser det herefter for rettest, at spørgsmålet om sterilisation i forbindelse med

svangerskabsafbrydelse løses samlet i forbindelse med en ændring i sterilisationslovgivningen. Det bemærkes herved, at justitsministeriet i overensstemmelse med henstillingen i betænkningen p. 58 agter at tage spørgsmålet om en revision af sterilisationslovgivningen op til overvejelse.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til § 2 i kommissionens udkast med den afvigelse, at bestemmelserne om indhentelse af samtykke eller erklæring fra væge eller ægtefælle ikke gøres anvendelige på de tilfælde, hvor svangerskabsafbrydelsen er motiveret i en på grund af sygdom foreliggende alvorlig fare for kvindens liv eller helbred. Forslaget svarer på dette punkt til bestemmelsen i den gældende svangerskabslovs § 2. Justitsministeriet finder det ikke rimeligt, at afbrydelse af svangerskab i tilfælde, hvor dettes gennemførelse ud fra en rent lægelig vurdering af foreliggende sygdomstilstande indebærer alvorlig fare for kvindens liv eller helbred, skal være afhængigt af og i eventuelle kritiske situationer sinkes af tilvejebringelse af samtykke eller erklæringer. Indgrebet må i sådanne tilfælde efter justitsministeriets opfattelse ganske ligestilles med ethvert andet påkrævet operativt indgreb. Man er opmærksom på, at grænsen mellem disse tilfælde og tilfælde af mere blandet medicinsk-social indikation er glidende, men finder det ikke betænkeligt at overlade dette skøn til de enkelte sygehusoverlæger, til hvem det tilsvarende skøn om, hvorvidt spørgsmålet om afbrydelsen skal indbringes for mødrehjælpen, i forvejen er henskuet, jfr. herved udkastets og forslagens § 3.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer med enkelte ændringer til udkastets § 3. Af redaktionelle grunde har man dog foretrukket at medtage bestemmelsen om svangerskabsafbrydelse alene efter vedkommende overlæges bestemmelse som stk. 2, medens stk. 3 omfatter alle øvrige tilfælde af svangerskabsafbrydelse.

Justitsministeriet kan tiltræde kommissionens forslag om, at disse tilfælde skal behandles i mødrehjælpsinstitutionen, hvorved denne får mulighed for at bringe sociale hjælpeforanstaltninger i anvendelse samt på anden måde vejlede den svangre kvinde. Man kan ligeledes tiltræde, at afgørelsen henskydes til et samråd under mødrehjælpen, hvori lægelig, herunder psykiatrisk, sagkundskab samt sagkundskab med hensyn til socialt hjælpearbejde er repræsenteret, og at der etableres et centralt navn med vejledende funktioner.